

торговельна діяльність за готівкові кошти, а також з використанням інших форм розрахунків та кредитних карток на території України, діяльність з обміну готівкових валютних цінностей (включаючи операції з готівковими платіжними засобами, вираженими в іноземній валюті, та з кредитними картками), а також діяльність з надання послуг у сфері грального бізнесу та побутових послуг

Стандартизація згідно з Законом України «Про стандартизацію» від 17 травня 2001 р. – це діяльність, що полягає в установленні положень для загального і багаторазового застосування щодо наявних чи можливих завдань з метою досягнення оптимального ступеня впорядкування в певній сфері, результатом якої є підвищення ступеня відповідності продукції, процесів та послуг їх функціональному призначенню, усуненню бар'єрів у торгівлі і сприянню науково-технічному співробітництву.

Сертифікація відповідно до Закону України «Про підтвердження відповідності» 17 травня 2001 р. – це процедура, за допомогою якої визнаний в установленому порядку орган документально засвідчує відповідність продукції, систем якості, систем управління якістю, систем управління довкіллям, персоналу встановленим законодавством вимогам.

Крім того, законодавство України може передбачати спрощену систему оподаткування для окремих категорій суб'єктів господарювання. Так, наприклад, ст. 11 Закону України «Про державну підтримку малого підприємництва» передбачає таку спрощену систему способом заміни сплати встановлених законодавством податків і зборів (обов'язкових платежів) сплатою єдиного податку для суб'єктів малого підприємництва.

Література

1. Віхров О. В. Організаційно-господарські правовідносини [Текст]: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юр. наук : спец. 12.11.09 «Господарське право, господарсько-процесуальне право» / О. В. Віхров. – Донецьк, 2009. – 36 с.

Максим Миколайович Романенко – студент III курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Богдан Іванович Сюркало** – доцент кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат економічних наук, доцент

МІСЦЕ ПРАВА ГОСПОДАРЬСЬКОГО ВІДАННЯ В СИСТЕМІ РЕЧОВИХ ПРАВ

Господарське право – це сукупність правових норм, які регулюють суспільні відносини у сфері управління економікою, виробництвом та

реалізацією продукції, виконання робіт і наданні послуг з метою отримання прибутків.

Територія господарського права – це відтворювальні відносини в економіці, але не всі вони регулюються господарським правом. Господарське право відрізняється від цивільного тим, що споживання виробленого продукту (невиробниче споживання) здійснюється в рамках цивільного права, регулювання якого спрямоване на задоволення майнових, особистих немайнових інтересів поза власне виробничою діяльністю. У реальному житті споживання й обслуговування його регулювання щодо придбання громадянами товарів, робіт і послуг відірвані від безпосередніх відтворювальних процесів, є самостійною сферою, у яку переміщуються результати виробництва. Сам же процес задоволення потреб громадян має особливий зміст і, відповідно, специфічне регулювання. У цьому сенсі господарський оборот як сукупність усіх актів діяльності в процесі виробництва, розподілу, обміну є самостійною сферою, в якій взаємодіють виробники. Цивільний оборот – це сукупність угод щодо задоволення персональних потреб, і тут взаємодіють виробники й громадяни, громадяни між собою, укладаючи угоди з метою задоволення інтересів споживання [1, с. 37].

Організація роботи магазинів, завезення, зберігання товарів, застосування норм природних втрат, фінансові результати торгівлі – все це територія діяльності господарського права. Угода із громадянином регулюється цивільним правом. Але сукупність угод – це вже обсяг товарообігу, прибутку, які підпадають під дію господарського регулювання. Розмежування господарського й цивільного права в цій прикордонній зоні можна провести досить чітко. За цими ж ознаками (професійної діяльності комерсанта) проводиться межа між цивільним і торговельним правом у закордонних дуалістичних системах, що обслуговують оборот на основі цих двох галузей права.

У сфері господарського права є й деякі немайнові відносини, пов'язані із веденням підприємницької діяльності (право на найменування, право на товарний знак, знак обслуговування). Вони відрізняються від відповідних немайнових відносин цивільного права тісним зв'язком з господарською діяльністю, поза якою ці права не реалізуються й позбавлені якого-небудь змісту.

Однак при регулюванні господарських відносин іноді зустрічаються в Господарському кодексі посилання на Цивільний кодекс для їх урегулювання (договір купівлі-продажу та інші).

У господарських відносинах немає виконавчо-розпорядницької діяльності. Органи управління й окремі посадові особи в господарстві не виступають. Тут у відносинах щодо здійснення управлінської діяльності виступають органи держави від її імені. Ці акти господарського управління не є простими актами виконання законів або розпоряджень

щодо їхнього виконання. Діяльність з управління економікою досить багатofакторна й неоднозначна, а тому її неможливо здійснити шляхом розпоряджень на основі влади й підпорядкування. Одна справа – ухвалити рішення щодо приводу призначення пенсії, постановки на облік тих, хто потребує забезпечення житлоплощею й зовсім інша справа – вирішення економічних завдань організації виробництва, розгляд і вирішення проблем подолання монополізму, встановлення цін, нормативів, інших питань організації й регулювання економіки [2, с. 49].

Наявність організаційно-майнового відокремлення, господарського договору є ознакою господарських відносин, що дозволяють відмежувати їх від трудових відносин.

Отже, на нашу думку, господарське право є важливим елементом права в Україні, тому що без господарського, цивільного та інших прав не могло би бути правового суспільства.

Література

1. Господарський кодекс України. Від 16 січня 2003 р. № 436-IV. З подальшими змінами // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.
2. Цивільний кодекс України. Від 16 січня 2003 р. № 435-IV. З подальшими змінами // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.

*Денис Вікторович Серeda – студент IV курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Марина Євгенівна Василенко – доцент кафедри
юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат педагогічних наук, доцент*

ЩОДО РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ГОСПОДАРСЬКИХ СУДІВ У КОНТЕКСТІ СУДОВОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ

Сучасні умови реформування, які існують в Україні, дали суттєвий поштовх для вирішення гострих та проблемних питань, шляхом внесення відповідних змін до Конституції України. Перш за все, це стосується особливостей системи судоустрою, оскільки в правовій науці висловлюється багато критичних зауважень щодо функціонування та діяльності судової гілки влади. Крім внесення змін до Конституції України в частині правосуддя, було прийнято нову редакцію Закону «Про судоустрій і статус суддів» [1], яким визначається система судоустрою нашої держави.

Принагідно зауважити, що актуальність дослідження розвитку та становлення України як правової держави, зокрема, створення,